

tallet har ikke ønsket at knibe paa et saadant Beløb, som ikke er større, end at man mellem anden og tredie Behandling har opført det mange Gange større til civile Foranstaltninger, som mere eller mindre kunne have taalt en Udsættelse, og som kunne være meget ønskelige, men absolut fornødne kunne de ingenlunde alle siges at være. I Sammenligning med de Beløb, Folkethinget har ofret paa civile Krav og Ønsker, er det Krav, som her stilles fra Militærforvaltningens Side, saa bestemt, at Mindretallet ikke kan se andet, end at det, hvad jeg tidligere har udtalt, vil være usforvarligt at nægte det.

Krigsministeren (Schack): Maa jeg først rette en Tak til det ærede Udvalg, fordi det har imødelkommet Indstillingen med Hensyn til Sølvadens Kaserne. Jeg haaber, det skal vise sig at være en gavnlig Foranstaltning, vi der have truffet. Maa jeg ligeledes takke for den Imødelommenhed, der er vist over for den Classenske Begættelse. Jeg tror ogsaa, at det er noget, det høje Ting vil have Glæde af; den Skole udvikler sig efter min Anskuelse særdeles godt. Ved anden Behandling af Finansloven udtalte jeg jo her, at jeg var gaaet ind paa saa store Nedsættelser paa Krigsministeriets Budget, som jeg fandt i det hele taget var forsvareligt, netop af Hensyn til, at det var mig i højeste Grad magtpaaliggende at komme i Overensstemmelse med Folketinget. Jeg paaviste, at mit Forlangende paa det ekstraordinære Budget ikke var en Smule højere, end hvad Folketinget havde bevilget sidste Aar, og samtidig vare mine Fordringer paa det ordinære Budget betydelig ringere. Desværre har det jo vist sig, at Flertallet ikke har kunnet følge mig. Af Hensyn til de Interesser, som jeg er sat til at varetage, kan jeg ikke strække mig videre; jeg maa staa paa mit Standpunkt og staa fast paa det, og derfor beder jeg ærede Medlemmer om ved Afstemningen at stemme for mine Vædringsforslag, som ere tiltraadte af Mindretallet.

Scharling: Jeg beder kun om Lov til at udtale min fulde Tilslutning til det, som det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) før udtalte. Der er ganske sikkert ikke nogen som helst finansiel Nødvendighed for at gaa til de Nedsættelser, der her ere foreslaaede af Flertallet. Vor finansielle Status har i det sidste Aar Aar forbedret sig betydeligt. Medens Kassebeholdningen ved Udgangen af Finansaaret 1893—94 var bragt ned til 16 Mill. Kr., stod den ved Udgangen af 1895—96 paa over 26½ Mill. Kr. og er altsaa i de to Finansaar forbed-

ret med 10½ Mill. Kr. I indværende Finansaar er der vel paaregnet en lille Underbalance af henved ½ Mill. Kr., men det har jo allerede vist sig, at Toldindtægterne i Finansaaret første 9 Maaneder have givet en saa betydelig Merindtægt, at den vil mere end dække Underbalancen, og desuden fremkom dette mindre gunstige Resultat derved, at der er blevet anvendt saa overordenlig meget til Jærnbaneanlæg, idet Udgiften dertil udgør over 14 Mill. Kr., hvoraf ganske vist det halve dækkes ved Jærnbanelaanet. Og nu er der ved den Finanslov, vi i dette Øjeblik behandle, jo ved 2den Behandling tilvejebragt et Overskud af næsten 3 Mill. Kr., naaget der ligeledes her er sørget meget og rigeligt for Jærnbaneanlæg. Jeg kan derfor ikke se, at der i vor finansielle Situation er nogen som helst Nødvendighed for at gaa til en Nedsættelse af de overmaade bestedte Krav, som den højtærede Krigsminister har stillet i Aar paa Budgettet, og jeg maa yderligere mene, at naar man overhovedet gør gældende, at vor hele økonomiske og finansielle Status er en saadan, at der trænges til alvorlige Besparelser, er det ikke paa de militære Budgetter, de fortrinsvis skulle søges. Det er de civile Budgetter, der ere stegne ganske overordenlig i de senere Aar. Man vil paa disse ganske sikkert finde Udgifter, og det ikke saa saa, som næppe kunne siges at være nødvendige, og hvis Nytte endogsaa kan være tvivlkom. Medens der paa de tre civile Budgetter — Indenrigsministeriets, Justitsministeriets og Kultusministeriets — i Aarene 1880—83 er blevet udgivet i Gennemsnit omtrent 5½ Mill. Kr., er Udgiften for disse tre Ministerier i 1889—90 naaet op til det dobbelte, nemlig 11,900,000 Kr., og den er nu paa det ved 2den Behandling vedtagne Finanslovsforslag, naar vi medregne det fra det tidligere Indenrigsministerium udskilte Landbrugsministerium, vist nok gaaet op til — jeg tør ikke sige det nøjagtigt — godt og vel 16 Mill. Kr., altsaa omtrent det tredobbelte af, hvad det var ved Begyndelsen af 80'erne. Noget tilsvarende kan aldeles ikke paavises for de militære Budgetter, hvor der tværtimod kan paastaas at være vist en høj Grad af Maadehold. Vi maa derfor fra Højres Side bestemt gøre gældende, at om vi end gaa med til at tilraade Sparommelighed paa Finansloven, er der ikke nogen Grund til at øve denne Sparommelighed paa de militære Budgetter fremfor de civile, og Højre agter at støtte den højtærede Minister i hans Krav om at saa bevilget, hvad der er nødvendigt for at opretholde vort Forsvarsvæsen i et saadant